לא יודע. מה שברור לי, מעל לכל ספק, הוא זה — שמאום לא ברור לי. שהמלים בהן ביקשתי להתבטא ולחלוק עמם את הנשיאה המשותפת ביגון, בחלם, המלים האלה לא נמצאו לי...

אתה שואל אותי מה הגירסה הידועה לי בקשר לבנך, ליוחנן — ואינני מבין בדיוק, אינני מעז להבין בדיוק, אם רצונך לדעת באילו פעולות השתתף עד שנהרג, או בדיוק כיצד נהרג.

אני קורא שנית את השורה האחרונה — ומתחלחל. סלח לי — —

יוחנן — יותר משהיה קרוב אלי באותו לילה של המלחמה — היה קרוב אלי עוד קודם־לכן, כידיד ממש. הייתי איתו תקופה ממושכת מאוד בצבא, במדים. אבל היטבתי להכירו גם מעבר למדים, בפנים. ושם היה הכל באַלאַגאַן אזרחי ועליז אחד. אהבתי אותו, לא חיבבתי בלבד, לא הוקרתי, אלא — פשוט ובלי תוכמות — אהבתי. הוא היה ידיד נפלא, הוא היה אדם שדומה היה כי מעולם לא היה לו רע, אדם שאהב הכל, כל שמסביבו, במין פשטנות ועליצות יסודיות, ראשוניות שכאלה, חתיכת טבע... הרבה, הרבה משניתן יהא לפרט והרבה משניתן יהא לשכוח, זכור לי אודותיו, כשהיינו יחדיו, בכל מיני מקומות ונסיבות. טוב־לב ושמחת־חיים כאלה, כאותם ששפעו ממנו, קשה למצוא גם בין ה„חברה" הצעירים. זה היה „אוניקום", זו היתה תופעת־טבע — —

..בסוף קורס מ"כים היה ברור שיוחנן הולך לגדוד 50. זה היה מובן מאליו. הלכתי לשם גם אני, ואפשר מאוד שהלכתי — בגללו...

מאוחר יותר עזבתי את הגדוד, מפאת תאונה, ומאז היינו נפגשים רק לעתים לא־מזומנות: באוטובוס, או בצניחה. ותמיד היה שמח, תמיד ידידותי. גם בקשים שבמצבים.

לאחרונה נפגשנו עם גיוסנו לקרבות. ושוב, כתמיד, כאילו אין מקום לדאגות בלבו, עליז ובוטח בעצמו. הוא היה בגדוד 68 ואני ב־57. על שני גדודים אלה הוטלה המשימה של תקיפת סוללות־התותחים בעורפה של אום־כתף, שהיא נקודת מרכזית וחשובה בסיני. את התותחים היה הכרח להשתיק, על מנת שהשיריון בחזית־היעד יוכל להתקדם לקראת קיום מגע עם המצרים. היתה זו „מלאכתם" האופיינית של הצנחנים, שאליהם הצטרף יוחנן. ללא היסוסים, לבד בעורף־האוייב, ללא קשר עם כוחותינו — ירדנו מן ההליקופטרים תחת אש מרגמות כבדות, גדודו של יוחנן ראשון ושלי שני. היתה זו פעולת־קומאנדו שהסיכון בה רב.

..אני בטוח כי יוחנן ידע, באותה בהירות שבה התנדב לצנחנים, מה חשיבותו של הקרב שהשתתף בו. אני בטוח שכמו כולנו היה ברור גם לו, שלמען משפחתו, קיבוצו וארצו — אין צעד אחורנית, ויש לעלות על האוייב ולהשמידו.

למחרת, בבוקר, כשנפגשנו עם ה„חברה" של 68, הזדעזעתי קשות. פתאום נודע לי מפיהם מה שנודע. הבחורים טענו, כי תוך כדי התפרסות להתקפה פגע כדור מצרי במצחו של יוחנן וקיפח את חייו — —

לדעתי, הוא היה סמל של דור שלם, דורנו, שכל־כך הרבה מתלוננים עליו בימי רגיעה, משווים אותו בלי הרף לדור תש"ח, או „קדש" — וכל־כך מעט יודעים עליו, בעצם. הוא היה מופת לא רק במותו, אבל מותו מוסיף למופת הזה מימד של הוד נורא, מימד של איזו טראגיות שאין לה כפרה: האופן שבו הלך לקרב, התנדבותו ליחידה הזאת בכלל, רגעיו האחרונים, תחת האש — — גם קודם, בלי המסגרת השחורה, יכול היית להיות גאה שאב אתה לבן כזה, אבל עכשיו זה מתחזק במישנה־תוקף, דווקא בצילו המעיק של ההיעדר — — —